

Confidències a una «Dona Marquesa» de la meva edat

Antoni Serra

I què voleu que us digui, ma chère?

És cert (tan cert com que jo som immortal, i no en dubteu, ho som!) que m'han contractat perquè us parli de cinema, perquè us entretingui amb les meves cabòries sobre aquest art que, just ara, ha fet cent anys. I és que, si bé és ver que el cinema es porta a la sang, sabeu?, no és una veritat menor que entra pels ulls. Passa, doncs, estimada «madona marquesa» boccacciana, que, com que entra pels ulls, té un perill força inquietant: pot ser seropositiu. És a dir, que la gran plaga del cinema modern és —i que em perdoni John Huston— la sida creativa, d'intel·ligència imaginativa. I ho dic perquè el cinema no és tan sols això que en diuen, crec, efectes especials, que és la curolla efervescent —com l'aspirina— d'un senyor conegut pel nom de No-Sé-Què Spielberg.

És per això, mon amour, que som un nostàlgic del vell cinema...

Que què vull dir? Doncs que encara em fan pessigolles al pontet cerebrèlic —l'equivalent del sexe dels àngels aplicat als homes de passions retorçades— els vells films que vaig veure d'infant i d'al·lot, de la gruixa de *Casablanca* i *Moby Dick*, per exemple. O, fins i tot, uns altres de més recents, però que tenen tota la intensitat i la passió de la vellura quan és saviesa eterna, com *Els morts* i *Les aventures de Sherlock Holmes*, per citar dos títols de la meva àmplia i contradictòria filmografia personal i intransferible.

Avui, sabeu?, el cinema no m'excita ni m'estimula tant com abans. I no és només una qüestió d'edat. A mi pel·lícules com la darrera de l'inefable Douglas (anau a saber perquè, però em recorda aquell famós Flan Chino el Mandarín dels anys de la fam i dels succedanis), *Pulp fiction* o *Pasión turca* (sobre un producte pretesament best seller —com la Ballerina— d'un Gala ja pansit) no em diuen gran cosa. Mentida, hauria d'haver escrit que no em diuen absolutament res. És com si al coste-

FOTOGRAMA *MOBY DICK*

llam de cervol, hi posàssim mercromina en lloc de salsa de codonys.

És clar que amb vós, «madona marquesa» boccacciana, asseguts a la darrera fila i fent-nos tendrament manetes, seria capaç de veure qualsevol cosa, excepció feta de *Tómbola*. Deman la vostra indulgència, madame, i esper no haver-vos enutjat.

—«TORNA-LA A TOCAR, SAM...»